

Β.Κ.

Αριθμός 61/2025

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Β΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 27 Μαρτίου 2024, με την εξής σύνθεση: Μιχαήλ Πικραμένος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Β΄ Τμήματος, Βικτωρία Πλαπούτα, Κωνσταντία Λαζαράκη, Σύμβουλοι, Όλγα-Μαρία Βασιλάκη, Παναγιώτης Κιούσης, Πάρεδροι. Γραμματέας η Καλλιόπη Ανδρέου.

Για να δικάσει την από 10 Νοεμβρίου 2017 αίτηση:

της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (Α.Α.Δ.Ε.), η οποία παρέστη με τη Ζωή Φάμα, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,

κατά του Δ.Β., κατοίκου ..., ο οποίος παρέστη με τον δικηγόρο Γρηγόριο Μέντη (Α.Μ. 16463), που τον διόρισε με πληρεξούσιο.

Με την αίτηση αυτή η αναιρεσείουσα Αρχή επιδιώκει να αναιρεθεί η υπ' αριθμ. 2697/2017 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της εισηγήτριας, Συμβούλου Βικτωρίας Πλαπούτα.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε την εκπρόσωπο της Αρχής, η οποία ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους αναιρέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση και τον πληρεξούσιο του αναιρεσίβλητου, ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου και

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφθηκε κατά τον Νόμο

1. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση ζητείται η αναίρεση της 2697/2017 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, με την οποία έγινε εν μέρει δεκτή προσφυγή του αναιρεσίβλητου κατά της σιωπηρής απόρριψης, από τη (Δ.Ε.Δ.) Διεύθυνση Επίλυσης Διαφορών του Υπουργείου Οικονομικών, της από 30.7.2014 ενδικοφανούς προσφυγής που άσκησε κατά της 1322/2014 οριστικής πράξης διορθωτικού προσδιορισμού φόρου εισοδήματος φυσικών προσώπων, οικονομικού έτους 2012 (χρήση 2011), του Προϊσταμένου του Κέντρου Ελέγχου Φορολογουμένων Μεγάλου Πλούτου (Κ.Ε.ΦΟ.ΜΕ.Π.). Με την πράξη αυτή είχε επιβληθεί στον αναιρεσίβλητο διαφορά φόρου εισοδήματος ποσού 468.941,82 ευρώ, πρόσθετος φόρος λόγω ανακριβούς υποβολής δήλωσης ποσού 245.100,25 ευρώ, καθώς και διαφορά εισφοράς αλληλεγγύης ύψους 41.683,71 ευρώ. Περαιτέρω προσδιορίστηκε το φορολογητέο εισόδημα του αναιρεσίβλητου για το οικονομικό έτος 2012 σε 260.394,87 ευρώ και η φορολογητέα βάση για την επιβολή της εισφοράς αλληλεγγύης σε 381.568,88 ευρώ, ενώ διατηρήθηκε ο πρόσθετος φόρος λόγω ανακρίβειας, υπολογιζόμενος, ωστόσο, στην ήδη προκύψασα διαφορά κύριου φόρου και εισφοράς αλληλεγγύης.

2. Επειδή, η κρινόμενη αίτηση ασκήθηκε στις 14.11.2017 και επομένως διέπεται ως προς το παραδεκτό αυτής από τις παραγράφους 3 και 4 του άρθρου 53 του π.δ. 18/1989 (Α' 8) όπως ισχύουν μετά την αντικατάστασή τους με το άρθρο 12 παρ. 1 του ν. 3900/2010 (Α' 213) και μετά την προσθήκη δεύτερου εδαφίου στην παρ. 3 με το άρθρο 15 παρ. 2 του ν. 4446/2016 (Α' 240). Εν προκειμένω, το ποσό του αντικειμένου της διαφοράς υπερβαίνει το ελάχιστο όριο των 40.000 ευρώ (βλ. το 20149/30.8.2017 σημείωμα προσδιορισμού φορολογικής διαφοράς του Προϊσταμένου του ΚΕ.ΦΟ.ΜΕ.Π., σύμφωνα με το οποίο το ποσό της διαφοράς του κύριου φόρου

ανέρχεται σε 409.866,74 ευρώ και της διαφοράς της ειδικής εισφοράς αλληλεγγύης σε 36.910,44 ευρώ). Συνεπώς, η υπό κρίση αίτηση ασκείται παραδεκτώς από απόψεως ποσού, κατά το άρθρο 53 παρ. 4 του π.δ. 18/1989.

3. Επειδή, στο άρθρο 48 παρ. 3 του Κ.Φ.Ε. (ν. 2238/1994, Α' 151), όπως το τελευταίο εδάφιο προστέθηκε με το άρθρο 15 παρ. 3 του ν. 3888/2010 (Α' 175/30.9.2010) ορίζονται τα εξής: "Ός εισόδημα από υπηρεσίες ελευθερίων επαγγελματιών λογίζεται και κάθε εισόδημα που δεν μπορεί να υπαχθεί σε κάποια από τις κατηγορίες Α' έως Ζ' της παρ. 2 του άρθρου 4. Σε προσαύξηση περιουσίας που προέρχεται από άγνωστη ή μη διαρκή ή μη σταθερή πηγή ή αιτία, ο φορολογούμενος μπορεί να κληθεί να αποδείξει είτε την πραγματική πηγή ή αιτία προέλευσής της είτε ότι φορολογείται από άλλες διατάξεις είτε ότι απαλλάσσεται από το φόρο με ειδική διάταξη, προκειμένου αυτό να μην φορολογηθεί ως εισόδημα από υπηρεσίες ελευθερίων επαγγελματιών της χρήσης κατά την οποία επήλθε η προσαύξηση". Περαιτέρω, στο άρθρο 19 του Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος, (ν. 2238/1994), όπως ισχύει μετά την τροποποίηση της παρ. 1 αυτού και την αντικατάσταση της περίπτωσης ζ' και του τρίτου από το τέλος εδαφίου της παρ. 2 αυτού με το άρθρο 3 παρ. 6, 7 και 8, αντίστοιχα, του ν. 3842/2010 (Α' 58/23.4.2010 - που ισχύει, σύμφωνα με το άρθρο 92 παρ. 1 περ. α' του νόμου αυτού, για εισοδήματα που αποκτώνται και δαπάνες που πραγματοποιούνται από 1.1.2010 και μετά), ορίζονται τα εξής: «1. Η διαφορά μεταξύ του εισοδήματος που δηλώθηκε από το φορολογούμενο, τη σύζυγό του και τα πρόσωπα που τους βαρύνουν ή προσδιορίστηκε από τον προϊστάμενο της δημόσιας οικονομικής υπηρεσίας και της συνολικής ετήσιας δαπάνης τους, των άρθρων 16 και 17, προσαυξάνει τα εισοδήματα που δηλώνονται ή προσδιορίζονται από τον προϊστάμενο της δημόσιας οικονομικής υπηρεσίας κατά το ίδιο οικονομικό έτος, του φορολογούμενου ή της συζύγου του, κατά περίπτωση, από εμπορικές επιχειρήσεις ή από την άσκηση ελευθερίων επαγγελματιών και αν δεν δηλώνεται εισόδημα από τις κατηγορίες αυτές η διαφορά αυτή λογίζεται εισόδημα της παρ. 3 του άρθρου 48. 2. Ο προϊστάμενος της δημόσιας οικονομικής υπηρεσίας κατά τον προσδιορισμό της διαφοράς της προηγούμενης παραγράφου υποχρεούται να λάβει υπόψη του τα αναγραφόμενα στη δήλωση χρηματικά ποσά, τα οποία αποδεικνύονται από νόμιμα παραστατικά στοιχεία και με τα οποία καλύπτεται ή περιορίζεται η διαφορά που προκύπτει. Στις περιπτώσεις αυτής της παραγράφου ο φορολογούμενος φέρει το βάρος της απόδειξης. Τα ποσά αυτά ιδίως είναι: α) Πραγματικά εισοδήματα που αποκτήθηκαν από τον ίδιο, τη σύζυγό του και τα πρόσωπα που τους βαρύνουν και τα οποία απαλλάσσονται από το φόρο ή φορολογούνται με ειδικό τρόπο σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις. ... β) Χρηματικά ποσά που δεν θεωρούνται εισόδημα κατά τις ισχύουσες διατάξεις. γ) Χρηματικά ποσά που προέρχονται από διάθεση περιουσιακών στοιχείων. δ) ... ε) ... στ) ... ζ) Ανάλωση κεφαλαίου που αποδεδειγμένα έχει φορολογηθεί κατά τα προηγούμενα έτη ή νόμιμα έχει απαλλαγεί από το φόρο. Για τον προσδιορισμό του κεφαλαίου αυτού ανά έτος, από τα πραγματικά εισοδήματα που έχουν φορολογηθεί ή νόμιμα απαλλαγεί από το φόρο, τα οποία προκύπτουν από συμφωνισμό των θετικών και αρνητικών στοιχείων αυτών, από τα χρηματικά ποσά που ορίζονται στις περιπτώσεις β', γ', δ' ε' και στ' της παραγράφου αυτής και από οποιοδήποτε άλλο ποσό το οποίο αποδεδειγμένα έχει εισπραχθεί, εκπίπτουν οι δαπάνες που προσδιορίζονται στα άρθρα 16 και 17, ανεξάρτητα αν απαλλάσσονται της εφαρμογής των άρθρων αυτών. ... Κάθε ποσό που καταβλήθηκε για την απόκτηση των εσόδων των παραπάνω περιπτώσεων τα μειώνει και η διαφορά που προκύπτει λαμβάνεται υπόψη για την κάλυψη ή τον περιορισμό της συνολικής ετήσιας δαπάνης, εκτός αν τα ποσά αυτά έχουν ληφθεί υπόψη κατά τον προσδιορισμό του εισοδήματος του έτους που καταβλήθηκαν και ο φορολογούμενος επικαλείται ανάλωση κεφαλαίου του έτους αυτού [όπως το εδάφιο αυτό αντικαταστάθηκε με την παρ. 8 του άρθρου 3 του ν. 3842/2010]. Για την κάλυψη ή περιορισμό της διαφοράς που προκύπτει κατά την εφαρμογή των διατάξεων αυτής της περίπτωσης δεν έχουν εφαρμογή οι διατάξεις του άρθρου 10 του ν. 2019/1992 (ΦΕΚ 34 Α') για τα ποσά των πραγματικών ή τεκμαρτών δαπανών που πραγματοποιούνται από 1.1.1994. Χρηματικά ποσά που έχουν ληφθεί υπόψη από τη δήλωση που, τυχόν, υποβλήθηκε κατά τις διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 10 του ν. 2019/1992, για την κάλυψη ή τον περιορισμό διαφοράς δαπάνης, αφαιρούνται από το κεφάλαιο που σχηματίζεται από προηγούμενα έτη, όπως αυτό προσδιορίζεται με βάση όσα ορίζονται στα εδάφια δεύτερο, τρίτο και τέταρτο αυτής της περίπτωσης. 3. ...». Στην οικεία αιτιολογική έκθεση του ν. 3842/2010 αναφέρονται επί της παρ. 8 του άρθρου 3 τα εξής: «... 6. Με την παράγραφο 8 του άρθρου αυτού διευκρινίζεται ότι, σε κάθε περίπτωση που χρησιμοποιούνται ποσά εσόδων για την κάλυψη της διαφοράς μεταξύ δαπανών διαβίωσης και εισοδημάτων, θα πρέπει να αφαιρούνται τα ποσά που καταβλήθηκαν για την απόκτηση των εσόδων αυτών. Το παρόν διευκρινίζεται προς άρση αμφισβητήσεων που δημιουργήθηκαν με την έκδοση της 849/2008 απόφασης του Β τμήματος του ΣτΕ σύμφωνα με την οποία, για την κάλυψη της παραπάνω διαφοράς μπορεί να χρησιμοποιηθεί το σύνολο της αξίας πώλησης ομολόγων, εντόκων γραμματίων, μετοχών όταν η αγορά τους έχει γίνει σε διαφορετικό έτος

από την πώληση τους.». Περαιτέρω, στο άρθρο 106 παρ. 6 του Κ.Φ.Ε. (ν. 2238/1994), ορίζεται ότι: «Σε περίπτωση διάλυσης ημεδαπής ανώνυμης εταιρίας, θεωρείται ως κέρδος, φορολογούμενο στο όνομα του νομικού προσώπου, το ποσό που λαμβάνουν οι μέτοχοι έραν του πράγματι καταβληθέντος και μη επιστραφέντος σε αυτούς μετοχικού κεφαλαίου και των κερδών που έχουν υπαχθεί σε φορολογία με βάση τις διατάξεις του παρόντος. Ως πράγματι καταβληθέν από τους μετόχους ποσό θεωρείται το μετοχικό κεφάλαιο της εταιρίας, προσαυξημένο κατά τα αποθεματικά τα σχηματισθέντα από καταβολή των μετόχων κατά την τυχόν υπέρ το άρτιον έκδοση των μετοχών. Οι διατάξεις του πρώτου εδαφίου της παραγράφου αυτής έχουν ανάλογη εφαρμογή και σε περίπτωση διάλυσης εταιρίας περιορισμένης ευθύνης.». Εξάλλου, στο άρθρο 50 του ν. 3190/1955 (Α' 91) «Περί Εταιρειών Περιορισμένης Ευθύνης», όπως αυτό αντικαταστάθηκε με το άρθρο 15 του π.δ. 419/1986 (Α' 197), ορίζεται ότι: «Μετά την περάτωση της εκκαθάρισης, οι εκκαθαριστές καταρτίζουν τον τελικό ισολογισμό, που υποβάλλεται στις διατυπώσεις δημοσιότητας του άρθρου 8 παρ. 1 και τον δημοσιεύουν στο Δελτίο που προβλέπεται στην παρ. 3 του ίδιου άρθρου. Στη συνέχεια διανέμουν το προϊόν της εκκαθάρισης της εταιρικής περιουσίας στους εταίρους, ανάλογα με τη μερίδα συμμετοχής τους.».

4. Επειδή, από τις ανωτέρω διατάξεις συνάγεται ότι στην περίπτωση που από το συνολικό κεφάλαιο, το οποίο είχε καταβληθεί για τη σύσταση εταιρείας περιορισμένης ευθύνης (Ε.Π.Ε.) σε προγενέστερο οικονομικό έτος επιστρέφεται, αυτούσιο, μέρος του ποσού αυτού συμμετοχής στον μοναδικό εταίρο, λόγω εκκαθάρισης της εταιρείας, σε μεταγενέστερο οικονομικό έτος, το εν λόγω ποσό, που αντιστοιχεί στο προϊόν της εκκαθάρισης της Ε.Π.Ε., μπορεί να ληφθεί υπόψη για τη δικαιολόγηση της προσαύξησης περιουσίας, κατά το άρθρο 48 παρ. 3 του Κ.Φ.Ε. (ν. 2238/1994), εφόσον (το ποσό) αυτό πράγματι διασώζεται και εισπράχθηκε, αποδεδειγμένα, κατά τη μεταγενέστερη χρήση και η απόδειξη της είσπραξης του ποσού αυτού στηρίζεται σε νόμιμα αποδεικτικά μέσα. Εξάλλου, το ποσό που δύναται να επικαλεστεί ο φορολογούμενος προς κάλυψη ή περιορισμό της προσαύξησης περιουσίας, δεν είναι η διαφορά μεταξύ του αρχικού κεφαλαίου συμμετοχής στη εταιρεία και του ποσού που επιστρέφεται λόγω εκκαθάρισης αυτής αλλά το συνολικό ποσό που αντιστοιχεί στο προϊόν εκκαθάρισης, εφόσον η σύσταση και η λύση - εκκαθάριση της εταιρείας έλαβαν χώρα σε διαφορετικά οικονομικά έτη (πρβλ. ΣτΕ 1478/2023, 175/2020, 4863/2013, 4614/2013, 1522/2013).

5. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτουν τα εξής: Από τα στοιχεία της δικογραφίας, στα οποία περιλαμβάνεται και η από 28.5.2014 έκθεση μερικού ελέγχου φορολογίας εισοδήματος των αρμοδίων ελεγκτικών οργάνων του Κέντρου Ελέγχου Φορολογουμένων Μεγάλου Πλούτου (Κ.Ε.ΦΟ.ΜΕ.Π.), για τη διαπίστωση της εφαρμογής των άρθρων 15 ως 19 και 48 παρ. 3 του ν. 2238/1994, σε σχέση με την αποστολή εμβασμάτων στο εξωτερικό, κατά τα οικονομικά έτη 2010 ως 2012 (διαχειριστικά έτη 2009 ως 2011), προέκυψαν τα εξής: Με την 599/6.2.2014 εντολή μερικού ελέγχου του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων διενεργήθηκε στον αναιρεσίβλητο έλεγχος των πιο πάνω οικονομικών ετών, κατά τον οποίο διαπιστώθηκε ότι δήλωσε, κατά τα έτη αυτά εισοδήματα από ακίνητα και τόκους καταθέσεων, επιπρόσθετα δε κατά το οικονομικό έτος 2012 και εισοδήματα από μισθωτές υπηρεσίες, η δε σύζυγός του δήλωσε κατά τα ίδια έτη εισοδήματα από μισθωτές υπηρεσίες. Από τον έλεγχο των στοιχείων προέκυψε ειδικότερα ότι: α) στις 18.5.2010, κατ' εντολή του αναιρεσίβλητου μεταφέρθηκε με έμβασμα, το ποσό των 2.500.000 ευρώ, από τον κοινό λογαριασμό που τηρούσε αυτός με τη σύζυγό του και τα τέκνα του, προς λογαριασμό που τηρούσε στην "Τράπεζα Κύπρου Δημόσια Εταιρεία LTD" στη Λάρνακα της Κύπρου και β) στις 15.7.2011, κατ' εντολή του αναιρεσίβλητου, μεταφέρθηκε με έμβασμα το ποσό των 1.200.000 ευρώ, από ατομικό λογαριασμό του που τηρούσε στην τράπεζα "ALPHA BANK AE", προς λογαριασμό που τηρούσε ο ίδιος στην τράπεζα "LGT BANK (SWITZERLAND) LTD" στη Φρανκφούρτη της Γερμανίας. Ακολούθως, η ελεγκτική αρχή, αφού έλαβε υπόψη τα δεδομένα των δηλώσεων φορολογίας εισοδήματος (αρχικές δηλώσεις των οικονομικών ετών 2010, 2011 και 2012 και συμπληρωματική δήλωση οικονομικού έτους 2011), προέβη στον προσδιορισμό της ετήσιας τεκμαρτής δαπάνης του αναιρεσίβλητου για τα ίδια έτη, υπολογίζοντας, μεταξύ άλλων, τεκμαρτή δαπάνη με βάση τα επιβατικά αυτοκίνητα, όπως αναφέρεται αναλυτικά στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση. Ακολούθως, συνετάγη ανακεφαλαιωτικός πίνακας στον οποίο περιελήφθησαν τα συνολικά ποσά των τεκμηρίων διαβίωσης, ύψους 302.049,56, 137.850,01 και 133.022,33 ευρώ, αντίστοιχα, για καθένα από τα οικονομικά έτη 2010, 2011 και 2012. Όπως δε σημειώθηκε στην οικεία έκθεση ελέγχου, δεν διαπιστώθηκαν διαφορές ως προς τα δηλωθέντα στοιχεία αυτοκινήτων και ως προς τη δηλωθείσα τεκμαρτή δαπάνη τους. Εξάλλου, αφού ελήφθησαν υπόψη και τα στοιχεία που απέστειλε ο αναιρεσίβλητος, μετά την κοινοποίηση του σχετικού αιτήματος παροχής πληροφοριών από την αρμόδια Δ.Ο.Υ. Αλεξανδρούπολης, τα ελεγκτικά όργανα δεν αποδέχθηκαν, για τον προσδιορισμό του κεφαλαίου του οικονομικού έτους 2012 (χρήση 2011), το ποσό των 910.814,94 ευρώ που είχε

υπολογίσει ο αναιρεσίβλητος και αφορούσε, κατά τους ισχυρισμούς του, το κυκλοφοριακό ενεργητικό. Συγκεκριμένα, τα διαθέσιμα της λυθείσας και εκκαθαρισθείσας στις 15.7.2011 εταιρείας με την επωνυμία «ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΜΟΝΟΠΡΟΣΩΠΗ ΝΑΥΤΙΛΙΑΚΗ ΕΠΕ», που είχε συσταθεί στις 16.3.2004 και της οποίας ήταν διαχειριστής, με την αιτιολογία ότι, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 19 του ν. 2238/1994, τα χρηματικά ποσά που επιστρέφονται αυτούσια στο φορολογούμενο λόγω εκκαθάρισης της εταιρείας, δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν για την κάλυψη της τεκμαρτής δαπάνης, καθόσον αποτελούν επενδεδυμένο κεφάλαιο που επιστρέφεται. Ειδικότερα, κατά την οικεία έκθεση, τα εισπραττόμενα από την εξόφληση μετοχών ποσά (για μετοχές που αποκτήθηκαν μετά την 1.1.1988), λόγω εκκαθάρισης εταιρείας, μειώνονται κατά τη δαπάνη απόκτησής τους, προκειμένου να χρησιμοποιηθούν για την κάλυψη τεκμαρτής δαπάνης. Επομένως τυχόν επιστροφή αυτούσιου του κεφαλαίου που είχε επενδυθεί (χωρίς την πραγματοποίηση κερδών) δεν μπορεί να καλύψει, κατ' άρθρο 19 παρ. 2 περ. γ' του Κ.Φ.Ε. την τεκμαρτή δαπάνη. Ακολούθως, συντάχθηκε από τα ελεγκτικά όργανα ο τελικός πίνακας προσδιορισμού κεφαλαίου οικονομικών ετών 1992 - 2012, αφού ελήφθησαν υπόψη και τα διαθέσιμα αριθμητικά δεδομένα των δηλώσεων φορολογίας εισοδήματος των οικονομικών ετών 1997 - 2009, καθώς και οι υποβληθείσες δηλώσεις φορολογίας εισοδήματος των οικονομικών ετών 2010, 2011 και 2012. Με βάση τα προεκτεθέντα, προέκυψε τελικώς διαφορά εμβασμάτων που απεστάλησαν στο εξωτερικό μη καλυπτόμενη, ύψους 1.042.092,93 ευρώ. Κατόπιν τούτων, τα ελεγκτικά όργανα έκριναν ότι η προαναφερόμενη διαφορά ποσού εμβασμάτων που απεστάλη στο εξωτερικό και δεν καλυπτόταν από τα δηλωθέντα εισοδήματα προηγούμενων ετών, αφού δεν μπορούσε να υπαχθεί σε κάποια από τις κατηγορίες εισοδήματος Α' ως Ζ' της παρ. 2 του άρθρου 4 του ν. 2238/1994, αποτελούσε εισόδημα από υπηρεσίες ελευθερίου επαγγέλματος, σύμφωνα με το άρθρο 48 παρ. 3 του ν. 2238/1994. Ακολούθως, εκδόθηκε σε βάρος του αναιρεσίβλητου η 1322/2014 οριστική πράξη διορθωτικού προσδιορισμού φόρου εισοδήματος, του Προϊσταμένου του Κέντρου Ελέγχου Φορολογουμένων Μεγάλου Πλούτου (Κ.Ε.ΦΟ.ΜΕ.Π.), οικονομικού έτους 2012 (χρήση 2011), με την οποία επιβλήθηκε σε βάρος του διαφορά φόρου εισοδήματος ποσού 468.941,82 ευρώ, πρόσθετος φόρος λόγω ανακρίβειας της δήλωσης ποσού 245.100,25 ευρώ, καθώς και διαφορά εισφοράς αλληλεγγύης, σύμφωνα με το άρθρο 29 του ν. 3986/2011, ύψους 41.683,71 ευρώ. Κατά της πράξης αυτής ο αναιρεσίβλητος άσκησε ενδικοφανή προσφυγή ενώπιον της Δ.Ε.Δ. της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων, η οποία απορρίφθηκε σιωπηρά. Εν συνεχεία, κατά της εν λόγω σιωπηρής απόρριψης ο αναιρεσίβλητος άσκησε προσφυγή ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, με την οποία επανέλαβε τους ισχυρισμούς που είχε προβάλει με την ενδικοφανή προσφυγή. Το δικάσαν Διοικητικό Εφετείο απέρριψε, κατ' επίκληση των κριθέντων με την 884/2016 απόφαση της επταμελούς συνθέσεως του Συμβουλίου της Επικρατείας, ως αβάσιμο, τον προβληθέντα, με το δικόγραφο πρόσθετων λόγων της προσφυγής, λόγο ότι η 1322/2014 οριστική πράξη διορθωτικού προσδιορισμού φόρου εισοδήματος φυσικών προσώπων, οικονομικού έτους 2012 (χρήση 2011), του Προϊσταμένου του Κέντρου Ελέγχου Φορολογουμένων Μεγάλου Πλούτου (Κ.Ε.ΦΟ.ΜΕ.Π) ήταν νομικώς πλημμελής, καθόσον εφαρμόσθηκε από τη φορολογική αρχή, η διάταξη του άρθρου 15 παρ. 3 του ν. 3888/2010, σε χρόνο προγενέστερο της ισχύος της, κατά παράβαση της αρχής της αναδρομικότητας του φόρου που προβλέπεται από το άρθρο 78 παρ. 2 του Συντάγματος. Περαιτέρω, το εν λόγω Διοικητικό Εφετείο απέρριψε ως αβάσιμο τον λόγο της προσφυγής ότι η ρύθμιση του άρθρου 15 παρ. 3 του ν. 3888/2010 με την οποία προστέθηκε νέο εδάφιο στην παρ. 3 του άρθρου 48 του ν. 2238/1994, αντιβαίνει στο άρθρο 4 (παρ. 1 και 5) του Συντάγματος, καθόσον δεν ανταποκρίνεται στα δεδομένα της κοινής πείρας το θεσπισθέν με τις διατάξεις αυτές τεκμήριο, που συνίστατο, εν προκειμένω, στην ύπαρξη εισοδήματος ποσού 112.900 ευρώ κατ' έτος, για τις χρήσεις 2003 έως 2009, μόνο λόγω της ιδιότητας του αναιρεσίβλητου ως προέδρου και διευθύνοντος συμβούλου ανώνυμης εταιρείας, ιδιοκτήτριας Ι.Χ. ακινήτων, χωρίς στην πραγματικότητα να επιβαρύνεται ο ίδιος με τις δαπάνες συντήρησης και κυκλοφορίας τους. Ειδικότερα, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση κρίθηκε ότι προκειμένου να φορολογηθεί η επελθούσα προσαύξηση της περιουσίας φορολογούμενου, κατά την έννοια του άρθρου 15 παρ. 3 του ν. 3888/2010, η εφαρμογή των προβλεπόμενων στις διατάξεις του Κώδικα Φορολογίας Εισοδήματος τεκμηρίων για τον προσδιορισμό του σχηματισθέντος κεφαλαίου από τα προηγούμενα έτη, και συνεπώς της φορολογητέας ύλης, λαμβάνει χώρα νόμιμα και δεν παραβιάζει τις αρχές της καθολικότητας και της ισότητας του φόρου που κατοχυρώνονται με το άρθρο 4 παρ. 1 και 5 του Συντάγματος. Και τούτο καθόσον η βάση των τεκμηρίων αυτών (ήτοι, η διάθεση του αναγκαίου για την πραγματοποίηση της δαπάνης εισοδήματος) καθώς και τα συμπεράσματά τους (ήτοι, η ύπαρξη αντίστοιχου εισοδήματος που διατέθηκε για τη δαπάνη) στηρίζονται σε γενικά και αντικειμενικά κριτήρια, συναφή προς το αντικείμενο της ρύθμισης, τα οποία ανταποκρίνονται στα δεδομένα της κοινής πείρας και είναι μαχητά. Βασίζεται δηλαδή η επιβολή τους στην παραδοχή ότι η κυριότητα ή κατοχή ορισμένων υψηλού κόστους περιουσιακών στοιχείων (ανάμεσα στα οποία και τα αυτοκίνητα υψηλού κυβισμού) για τα οποία απαιτείται,

κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, και αντίστοιχη υψηλή δαπάνη συντήρησης και λειτουργίας, αποτελεί εξωτερική ένδειξη ύπαρξης εισοδήματος στο πρόσωπο του φορολογούμενου. Επομένως, με τις πιο πάνω διατάξεις δεν επιβάλλεται υποχρέωση καταβολής φόρου επί πλασματικού εισοδήματος, αλλά θεσπίζεται ειδική φορολογική επιβάρυνση πραγματικού εισοδήματος του φορολογούμενου, το οποίο εξευρίσκεται με την προβλεπόμενη στο νόμο ειδική μέθοδο και δεν αποτελεί προϋπόθεση εφαρμογής των τεκμηρίων η εξακρίβωση, στη συγκεκριμένη κάθε φορά περίπτωση, της πραγματοποιήσεως από τον φορολογούμενο ορισμένου εισοδήματος. Περαιτέρω, ο αναιρεσίβλητος προέβαλε με την προσφυγή ότι, όσον αφορά την τεκμαρτή δαπάνη των επιβατικών αυτοκινήτων της εταιρείας ΣΙΔΕΚΑΤ ΑΕ, της οποίας ήταν πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος, εσφαλμένα η φορολογική αρχή την υπολόγισε σε βάρος του ιδίου ατομικά, ως δαπάνη πλασματική, αφού επρόκειτο για πραγματικές δαπάνες συντήρησης, κυκλοφορίας, επισκευής κ.λπ. των εν λόγω αυτοκινήτων, τις οποίες κατέβαλε η εταιρεία και οι οποίες, άλλωστε, υπολείπονταν, καθ' ύψος, του πιο πάνω ετήσιου τεκμηρίου (57.681,93 έναντι 112.900 ευρώ). Ακολούθως, ο αναιρεσίβλητος προέβαλε με την προσφυγή ότι στις δηλώσεις φορολογίας εισοδήματος των οικονομικών ετών 2004, 2005 και 2006, εκ παραδρομής, ανέγραψε στους κωδικούς 855, 851 και 851, αντίστοιχα, το ποσό των 112.900 ευρώ, ως τεκμήριο για το με αριθμό κυκλοφορίας ΕΒΗ 1270 ΙΧΕ αυτοκίνητο, ιδιοκτησίας της εταιρείας «ΑΣΤΗΡ ΜΠΕΤΟΝ ΑΕ», της οποίας ήταν Πρόεδρος και Διευθύνων Σύμβουλος, ενώ δεν έπρεπε να είχε αναγραφεί κανένα ποσό στους πιο πάνω κωδικούς, καθόσον, όλα τα αυτοκίνητα της πιο πάνω εταιρείας είχαν εργοστασιακή τιμολογιακή αξία κάτω των 50.000 ευρώ. Το δικάσαν Διοικητικό Εφετείο απέρριψε τον ως άνω ισχυρισμό ως απαραδέκτως προβαλλόμενο, με την αιτιολογία ότι η τυχόν αποκατάσταση της ορθής, κατά τον αναιρεσίβλητο, ως άνω εγγραφής στις δηλώσεις του, μπορούσε να επέλθει με την τήρηση της ειδικής διαδικασίας του άρθρου 61 παρ. 4 του Κ.Φ.Ε. κατόπιν ανακλητικής δήλωσης. Εξάλλου, το δικάσαν Διοικητικό Εφετείο έκρινε ότι, σε κάθε περίπτωση, νόμιμα και ορθά η φορολογική αρχή προέβη στην εφαρμογή του πιο πάνω τεκμηρίου, το οποίο βάρυνε τον αναιρεσίβλητο, χωρίς να ασκεί καμία επιρροή, εν προκειμένω, τόσο το πραγματικό ύψος των δαπανών που καταβλήθηκαν όσο και το ότι καταβλήθηκαν από την εταιρεία και όχι από τον ίδιο ατομικά και το οποίο υπολογίσθηκε με βάση τις κείμενες διατάξεις στα προαναφερόμενα ποσά - τα οποία άλλωστε είχαν δηλωθεί στο ίδιο ύψος και από τον αναιρεσίβλητο- αφού λήφθηκε υπόψη ότι: α) όσον αφορά το οικονομικό έτος 2010 (χρήση 2009), ενόψει του ότι, διατηρείται η τεκμαρτή δαπάνη διαβίωσης, ανεξάρτητα από τους φορολογήσιμους ίππους, εφόσον η εργοστασιακή τιμολογιακή αξία των αυτοκινήτων υπερβαίνει το ποσό των 50.000 ευρώ, (άρθρο 14 του ν. 3220/2004) για τα επιβατικά αυτοκίνητα που αποκτήθηκαν από 1-1-2004, στην προκειμένη δε περίπτωση, η μεγαλύτερη τεκμαρτή δαπάνη (άρθρο 16 του ν. 2238/1994) από τα πέντε αυτοκίνητα της πιο πάνω εταιρείας -ενόψει του ότι, κατά το έτος αυτό ο αναιρεσίβλητος δεν είχε στην ιδιοκτησία του επιβατικά αυτοκίνητα, ατομικά- αντιστοιχούσε στο με αριθμό κυκλοφορίας ΕΒΗ 8088 μάρκας FERRARI E.I.X. αυτοκίνητο (30 ίππων, έτους πρώτης κυκλοφορίας 2005), εργοστασιακής αξίας 90.537 ευρώ (άνω των 50.000 ευρώ), του οποίου η τεκμαρτή δαπάνη ανέρχεται σε 112.900 ευρώ – υπολογισμός που δεν αμφισβητείται, και β) όσον αφορά τα οικονομικά έτη 2011 και 2012 (χρήσεις 2010 και 2011), η τεκμαρτή δαπάνη διαβίωσης προσδιορίζεται με αντικειμενικό τρόπο βάσει κυβισμού, κατά τα έτη δε αυτά, ο αναιρεσίβλητος είχε στην ιδιοκτησία του επιβατικά αυτοκίνητα, τόσο ο ίδιος ατομικά, όσο και η πιο πάνω εταιρεία, για τη δαπάνη της οποίας βαρυνόταν ο ίδιος. Υπολογίσθηκε δε αυτή, για α) το οικονομικό έτος 2011, σε 22.563,34 ευρώ για τον ίδιο ατομικά (με άθροισμα των τεκμαρτών δαπανών των τεσσάρων αυτοκινήτων του), και σε 4.876,67 ευρώ για την εταιρεία, με βάση τη μεγαλύτερη τεκμαρτή δαπάνη των πέντε αυτοκινήτων της, ύψους 4.876,67 ευρώ, που αντιστοιχούσε στο ΕΒΗ 6006 E.I.X. αυτοκίνητο, μάρκας CAYENNE PORCHE, β) το οικονομικό έτος 2012, σε 60.373,33 ευρώ για τον ίδιο ατομικά (με άθροισμα των τεκμαρτών δαπανών των πέντε αυτοκινήτων του) και σε 6.650 ευρώ για την εταιρεία, με βάση τη μεγαλύτερη τεκμαρτή δαπάνη των τριών αυτοκινήτων της, ύψους 6.650 ευρώ, που αντιστοιχούσε στο ΕΒΖ 3998 E.I.X. αυτοκίνητο. Τέλος, ο αναιρεσίβλητος προέβαλε ότι εσφαλμένα δεν ελήφθη υπόψη για την κάλυψη της προκύπτουσας διαφοράς, λόγω της αποστολής του εμβάσματος, το ποσό των 910.814,98 ευρώ, που αποτελούσε το προϊόν εκκαθάρισης της εταιρείας "ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΜΟΝΟΠΡΟΣΩΠΗ ΝΑΥΤΙΛΙΑΚΗ ΕΠΕ", η οποία ιδρύθηκε στις 16.3.2004, με μετοχικό κεφάλαιο 930.000 ευρώ και αντικείμενο εργασιών την εκμετάλλευση του τουριστικού σκάφους «ΠΑΛΜΥΡΑ» (Ν.Π. 8522), λύθηκε δε και εκκαθαρίστηκε πριν από την αποστολή του εμβάσματος. Κατά τους ισχυρισμούς του αναιρεσίβλητου, το προϊόν της εκκαθάρισης αυτής, υπολειπόμενο του μετοχικού της κεφαλαίου, είχε περιέλθει σε αυτόν ως μοναδικό εταίρο και διαχειριστή της εταιρείας. Ως εκ τούτου, έπρεπε να ληφθεί υπόψη για τον περιορισμό της πιο πάνω διαφοράς, αφού ήταν γνωστής προέλευσης, αλλά και διαθέσιμο κατά το χρόνο αποστολής του εμβάσματος. Το δικάσαν Διοικητικό Εφετείο δέχθηκε τον ως άνω λόγο της προσφυγής, διότι έκρινε ότι το πιο πάνω ποσό των 910.814,98 ευρώ δεν ήταν άγνωστης προέλευσης, αλλά γνωστής, εισπράχθηκε αποδεδειγμένα από τον

αναιρεσίβλητο κατά την ημερομηνία σύνταξης του εκκαθαριστικού ισολογισμού και ήταν διαθέσιμο από αυτόν, στις 15.7.2011, που εστάλη το έμβασμα και ως εκ τούτου έπρεπε να ληφθεί υπόψη για τον περιορισμό της προκύπτουσας διαφοράς. Ειδικότερα, το δικάσαν Διοικητικό Εφετείο έλαβε υπόψη ότι: α) το ανωτέρω προϊόν εκκαθάρισης της πιο πάνω εταιρείας, υπολειπόμενο του ποσού των 930.000 ευρώ που εισέφερε ο αναιρεσίβλητος για την ίδρυσή της, δεν αποτελεί σύμφωνα με τις οικείες διατάξεις εισόδημα υποκείμενο σε φορολογία, αφού δεν προέκυψε υπεραξία, β) για τον περιορισμό της προκύπτουσας διαφοράς, μπορεί να ληφθούν υπόψη και ποσά τα οποία δεν αποτελούν εισόδημα, όπως στην προκειμένη περίπτωση, και γ) το ανωτέρω ποσό ήταν στη διάθεση του αναιρεσίβλητου από τις 15.7.2011 που συντάχθηκε ο τελικός ισολογισμός εκκαθάρισης της εταιρείας "ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΕΠΕ", έστω και αν, ως μοναδικός εταίρος, είχε αναλάβει, από 14.1.2010, το ποσό των 899.251,06 ευρώ από τον εταιρικό λογαριασμό (με αριθμό 920002320001065), προκειμένου να αγοράσει ομολογία προθεσμιακής κατάθεσης, η οποία κατά τη λήξη της προκύπτει ότι πιστώθηκε στον ατομικό του λογαριασμό της τράπεζας "ALPHA BANK" με αριθμό 919002101001019, από τον οποίο εστάλη, στις 15.7.2011, το έμβασμα ποσού 1.200.000 ευρώ. Κατόπιν αυτών, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση έγινε εν μέρει δεκτή η προσφυγή του αναιρεσίβλητου, μεταρρυθμίστηκε η προσβληθείσα πράξη και προσδιορίστηκε το φορολογητέο εισόδημα του αναιρεσίβλητου για το οικονομικό έτος 2012 σε 260.394,87 ευρώ και η φορολογητέα βάση για την επιβολή της εισφοράς αλληλεγγύης σε 381.568,88 ευρώ. Περαιτέρω δε διατηρήθηκε ο πρόσθετος φόρος λόγω ανακρίβειας, υπολογιζόμενος, ωστόσο, στην ήδη προκύπτουσα διαφορά κύριου φόρου και εισφοράς αλληλεγγύης.

6. Επειδή, με το μόνο λόγο αναίρεσης προβάλλεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι αναίρετέα, διότι το δικάσαν Διοικητικό Εφετείο εσφαλμένως ερμήνευσε και εφήρμωσε την παρ. 2 του άρθρου 19 του Κ.Φ.Ε. και ιδίως την περ. γ' και το τρίτο από το τέλος εδάφιο της παραγράφου αυτής. Ειδικότερα, με την κρινόμενη αίτηση προβάλλεται ότι κατ' ορθή ερμηνεία των ανωτέρω διατάξεων, το χρηματικό ποσό των 910.814,98 ευρώ που προερχόταν από την εκκαθάριση της μονοπρόσωπης εταιρείας "ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ Ε.Π.Ε." κατά το έτος 2011, δεν μπορούσε να ληφθεί υπόψη για τον περιορισμό της προκύπτουσας διαφοράς κατά την ένδικη αυτή χρήση, διότι θα έπρεπε προηγουμένως να αφαιρεθεί από αυτό το ποσό που είχε καταβληθεί για την απόκτηση του εν λόγω εσόδου, ήτοι το ποσό των 930.000 ευρώ που αντιστοιχούσε στη χρηματική εισφορά του αναιρεσίβλητου για την ίδρυση της εν λόγω εταιρείας κατά το έτος 2004, οπότε προκύπτει αρνητική διαφορά (-19.185,02 ευρώ). Περαιτέρω, κατά τους ισχυρισμούς του αναιρεσειόντος Δημοσίου, αφού κατά το έτος 2004 και εφεξής είχε καταργηθεί με την παρ. 10 του άρθρου 4 του ν. 3091/2002 ως δαπάνη απόκτησης περιουσιακών στοιχείων που προσauξάνει τα εισοδήματα της οικείας χρήσης η προβλεπόμενη στο άρθρο 17 περ. β' του Κ.Φ.Ε. δαπάνη για τη σύσταση ή την αύξηση κεφαλαίου επιχειρήσεων που λειτουργούν υπό τη μορφή εταιρείας περιορισμένης ευθύνης (Ε.Π.Ε.), η εν λόγω δαπάνη ορθώς δεν ελήφθη υπόψη και δεν εξέπεσε ως πραγματική από τα εισοδήματα του έτους αυτού (2004) κατά τον προσδιορισμό του απομένοντος κεφαλαίου (όπως προκύπτει άλλωστε και από το πραγματικό που παρατίθεται στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση κατά τη μνεία των πορισμάτων του τελικού πίνακα προσδιορισμού κεφαλαίου οικονομικών ετών 1992-2012). Συνεπώς, νομίμως συνυπολογίστηκε η δαπάνη αυτή προκειμένου να διαπιστωθεί ότι δεν καταλείπεται θετικό διαφέρον από το ποσό της εκκαθάρισης. Προς θεμελίωση του παραδεκτού του λόγου αυτού, το αναιρεσεϊόν προβάλλει με την κρινόμενη αίτηση ότι δεν υπάρχει απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας που να έχει κρίνει επί του νομικού ζητήματος ερμηνείας και εφαρμογής της παραγράφου 2 του άρθρου 19 του Κ.Φ.Ε. (ν. 2238/1994). Κατά το αναιρεσεϊόν το κρίσιμο για την επίλυση της ένδικης διαφοράς ζήτημα συνίσταται στο αν για τον περιορισμό της διαφοράς εισοδήματος ενός φυσικού προσώπου σε μια δεδομένη χρήση (2011), που προέκυψε από διαφορά ποσού εμβασμάτων που απεστάλη στο εξωτερικό, μπορεί να χρησιμοποιείται αυτούσιο το χρηματικό ποσό που προκύπτει από την εκκαθάριση, κατά τη χρήση αυτή, της μονοπρόσωπης εταιρείας περιορισμένης ευθύνης (Ε.Π.Ε.) στην οποία συμμετείχε ή αφού προηγουμένως αφαιρεθεί το ποσό το οποίο το πρόσωπο αυτό δαπάνησε για τη σύσταση και συμμετοχή του στην εταιρεία αυτή σε προηγούμενη χρήση και δη στη χρήση 2004. Επί του ανωτέρω νομικού ζητήματος δεν υφίσταται νομολογία του Δικαστηρίου και συνεπώς, πρέπει να γίνει δεκτός ο ισχυρισμός περί παραδεκτού του ως άνω λόγου αναίρεσεως, ο οποίος είναι περαιτέρω εξεταστέος κατ' ουσίαν.

7. Επειδή, είναι ορθή, έστω και με εν μέρει διαφορετική αιτιολογία, η ανωτέρω κρίση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης κατά την οποία το ποσό των 910.814,98 ευρώ που αντιστοιχούσε στο προϊόν της εκκαθάρισης της μονοπρόσωπης Ε.Π.Ε. "ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ", υπολειπόμενο του ποσού των 930.000 ευρώ που εισέφερε ο αναιρεσίβλητος, ως μοναδικός εταίρος, κατά την ίδρυσή της σε προγενέστερη χρήση, έπρεπε να αφαιρεθεί από το ποσό του εμβάσματος αυτού, ύψους 1.200.000 ευρώ, και επομένως 131.704,62

ευρώ ήταν το φορολογητέο κατά το κρινόμενο οικονομικό έτος εισόδημα του αναιρεσίβλητου από υπηρεσίες ελευθερίων επαγγελματιών, σύμφωνα με το άρθρο 48 παρ. 3 του Κ.Φ.Ε. (ν. 2238/1994). Τούτο διότι το ανωτέρω ποσό των 910.814,98 ευρώ, το οποίο δεν ήταν άγνωστης αλλά γνωστής προέλευσης δεδομένου ότι εισπράχθηκε αποδεδειγμένα από τον αναιρεσίβλητο κατά την ημερομηνία σύνταξης του εκκαθαριστικού ισολογισμού και ήταν διαθέσιμο από αυτόν, στις 15.7.2011, που εστάλη το έμβασμα, ήταν μέρος του ποσού συμμετοχής στο συνολικό κεφάλαιο, το οποίο είχε καταβληθεί από τον αναιρεσίβλητο για τη σύσταση της εταιρείας περιορισμένης ευθύνης "ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ Ε.Π.Ε." σε προγενέστερο οικονομικό έτος (2004) και επιστράφηκε, αυτούσιο, στον αναιρεσίβλητο ως μοναδικό εταίρο, λόγω εκκαθάρισης της εταιρείας, σε μεταγενέστερο οικονομικό έτος, (2011). Συνεπώς, το εν λόγω ποσό, που αντιστοιχεί στο προϊόν της εκκαθάρισης της εν λόγω εταιρείας, μπορούσε να ληφθεί υπόψη εξ ολοκλήρου για τη δικαιολόγηση της προσαύξησης περιουσίας του αναιρεσίβλητου, κατά το άρθρο 48 παρ. 3 του Κ.Φ.Ε. (ν. 2238/1994), εφόσον (το ποσό) αυτό πράγματι διασωζόταν και εισπράχθηκε, αποδεδειγμένα, κατά τη μεταγενέστερη ένδικη χρήση (2011), κατά τα εκτιθέμενα ανωτέρω στη σκέψη 4. Εξάλλου, το ποσό που μπορούσε να επικαλεστεί ο αναιρεσίβλητος προς κάλυψη ή περιορισμό της προσαύξησης περιουσίας, δεν είναι η διαφορά μεταξύ του αρχικού κεφαλαίου συμμετοχής στην ως άνω εταιρεία και του ποσού που του επιστράφηκε λόγω εκκαθάρισης αυτής, όπως αβασίμως υποστηρίζει το αναιρεσεῖον Ελληνικό Δημόσιο, αλλά το συνολικό ποσό που αντιστοιχεί στο προϊόν εκκαθάρισης, εφόσον, εν προκειμένω η σύσταση και η λύση - εκκαθάριση της εταιρείας έλαβαν χώρα σε διαφορετικά οικονομικά έτη. Συνεπώς, ο ως άνω λόγος αναίρεσης είναι απορριπτός ως αβάσιμος.

8. Επειδή, συνεπώς, η υπό κρίση αίτηση πρέπει να απορριφθεί.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Απορρίπτει την κρινόμενη αίτηση και

Επιβάλλει στο αναιρεσεῖον Ελληνικό Δημόσιο τη δικαστική δαπάνη του αναιρεσίβλητου που ανέρχεται σε τετρακόσια εξήντα (460) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 2 Απριλίου 2024

Ο Πρόεδρος του Β΄ Τμήματος Η Γραμματέας

Μιχαήλ Πικραμένος Καλλιόπη Ανδρέου

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 15ης Ιανουαρίου 2025.

Ο Προεδρεύων Αντιπρόεδρος Η Γραμματέας

Δημήτριος Εμμανουηλίδης Καλλιόπη Ανδρέου

./.